

[Labas, Lorena. Prisimeni mane? Kiek žinau, tu šįvakar vėl viena.]

[Kas jūs?]

[Tas, kuris jums domisi.]

[Gana. Užblokuosiu jus.]

[Visada rasiu būdą su tavim susisiekti. O ar pati nenori sužinoti, kas aš toks, iš kur tiek apie tave žinau?]

[Man nusispjaut, apgailėtinas beproti! Man nė kiek neįdomu! Dar vienas socialinių tinklų idiotas.]

[Tikrai nenori sužinoti, ką esu suplanavęs? Beje, tuose planuose tu taip pat esi.]

[Ate, idiote.]

[Planuoju *tave nužudyti*, Lorena.]

[Ką?]

[Kaip nužudžiau tavo tėvą...]

[Kvaily, mano tėvas mirė prieš dvidešimt aštuonerius metus!]

[O žudikas taip ir nebuvo rastas?]

[Na ir ką? Bet kas gali rasti šią informaciją internete.]

[O ar bet kas žino, kur tu gyveni: Barbè d'Orvilio prospektas 1, trečias aukštas, durys kairėje. Ar kad gyveni viena. Neturi vaikino. Neturi gyvūno.]

[KAS TU TOKS?]

[Greitai sužinosi.]

[Gal galvoji, kad man baisu? Gydykis! Kreipsiuos į policiją.
O kol kas užblokuosiu tave. Ate.]

Iš pradžių ji galvojo, kad viskas susitvarkys. Buvo tuo įsitikinusi.
„Jis liausis, – kartojo sau. – Jam pabos. Dings iš mano gyvenimo.“
Iš pradžių norėjo tuo tikėti...

PROLOGAS

OCH!

(Džo Tilsonas, drobē, aliejus)

2020 m. gegužė

Niujorkas, 2020 m. gegužės 28 d., apytiksliai 8 val. ryto, saulė glosto Manhatano stogus. Ji atsispindi milijonuose dangoraižių vitrinų, liepsnoja plačiuose gatvių kanjonuose, pasiekia namų langus, biurų ar metro viadukų vitrinas.

Saulės spinduliai prasiskverbia ir pro tris menininko lofto langus Soho aikštėje, Viduriniame Manhatane. Apšviečia šalia sujauktos lovos ant ažuolinių grindų tįsantį didžiulį kūną. Milžiniškus ant sienos kabančius Hanso Hofmano ir Sajaus Tvomblio plakatus ir parketą nagais gremžiantį bei inkščiantį šunį.

Ji neuždaro sunkių priešgaisrinių metalo durų. Nuo slenksčio stebi, kas vyksta. Apstulbusi. Išsigandusi. Po akimirkos žengia tris žingsnius, priartėja. Išgirsta savo pačios balsą:

– Leo!

Jokios reakcijos. Ji jau šalia, kirtusi didžiulį kylančios saulės nušviestą ir džiugiais saulės zuikučiais nubarstytą loftą, o viduje – stingsta iš šalčio. Tįsantis ant žemės, jis atrodo be galo ramus, beprotiškai gražus.

– Leo!

Tyla. Tik gailiai inkščia šuo, kokerspanielis, po akimirkos jis puola šuniškai meiliai, kruopščiai ir be galo švelniai laižyti šeiminkui veidą. Atrodo, tarsi šeiminkas ramiai miegotų apgaubtas saulės spindulių ir nereaguotų į šuns lyžčiojimą.

– Leo!

Tyla. Ji supanikuoja. Suklumpa, purto jį, trenkia antausį. Lorenos skruostais jau ritasi ašaros ir tviska skaidrioje ryto šviesoje.

– Leo! Prašau! Atsimerk. Pasakyk ką nors. LEO!

Ji pasilenkia, bando užčiuopti pulsą, suprasti, ar jis kvėpuoja. Taip. Gyvas! Kvėpuoja!

Po dvidešimties minučių jis atmerkia didžiules pilkas akis netikėtinaai blyškia rainele ir pažvelgia į ją tik jam būdingu šviesos kupinu žvilgsniu, nuo kurio Lorena kaskart apšąla. Bando šypso-tis. Jis pats kreidos baltumo.

– Lorena? Čia tu... Nebijok... Paskambink greitajai, – sušnabžda. – Tuojau pat, meile mano...

O tada iškart vėl užsimerkia ir, nors vis dar kvėpuoja, greičiausiai vėl prarado sąmonę. Lorena išsiima mobilųjį, jos ranka dreba. Pro ašaras negali nieko aiškiai įžiūrėti. *Susikaupk!* Tik iš antro karto pavyksta surinkti 911. Išgirsta balsą. Ji kažką vėpa, susipainioja. Jos ramiai paprašo pasakyti pavardę, adresą, telefono numerį, „jei skambutis nutrūktų“. Ji viską vienu atsikvėpimu išberia, bet operatorė klausia iš naujo, prašo pakartoti. Lorena suirzta. Ją siutina moters ramybė. Ji įkvepia, viską paaiškina. Operatorė netrunka suprasti, kad padėtis rimta, prašo Lorenos dar palaukti.

Bet jis atmerkia akis ir sako:

– *Take it easy**...

* Nesijaudink (*angl.*) (*čia ir toliau, jei nenurodyta kitaip, – vert. past.*).

O tada vėl atsijungia. Dabar lygiai 8 val. 23 min., gegužės 28 d. rytas Niujorke.

Ji mato, kaip jį išveža vežimėliu, ratai nemaloniai girgžda. Jam ant veido uždėta deguonies kaukė: greitosios darbuotojai dėvi medžiagines kaukes su gumelėmis aplink ausis. Jo plaukai, pirmą kartą jai pasirodę per ilgi, tarsi įrėmina dailų veidą nuleistomis blakstienomis. Ji ir vėl pajunta užliejančią baimę, visagalę baimę. Palydi juos iki lifto, uždaro lofto duris, prieš tai dar kartą žvilgteli į kokerspanielį, likdamas vienas kambario viduryje, šis pakelia į ją liūdną, sutrikusį žvilgsnį šuns, liekančio be šeimininko, o ji pajunta, kaip akys patvinksta ašaromis.

Vusterio gatvė. Baltas greitosios automobilis oranžinėmis ir mėlynomis juostomis, priklausantis Niujorko presbiterijonų ligoninei, stovi plačiai atvertomis užpakalinėmis durelėmis. Gultas užkeliamas ant ratukų. Ji mato, kaip Leo išnyksta viduje, jį tarsi praryja ligoninės šurmuly. Ji galvoja, ko jam galėtų prireikti. Giliai širdyje žino, kad jis negrįš, ir tas žinojimas be galo skausmingas.

PIRMA DALIS

KONVERGENCIJA

(Džeksonas Polokas, drobė, aliejus)

1

Jei jau buvai Niujorke, žinai, ką noriu pasakyti.

„THE YARDBIRDS“, New York City Blues

Prieš penkis mėnesius

2019 m. gruodžio 9 d., pirmadienį, Paryžiuje pila kaip iš ki-biro. Ji užvožė ant lovos numestą lagaminą dideliame, pustuščia-me bute Barbè d’Orvilio prospekto 1, vos už kelių žingsnių nuo Eifelio bokšto.

Ji – Lorena Demarsan, amžinąjį atilsį Fransua Ksavjè De-marsano ir Fransuazos Balzan duktė.

Tą gruodį sostinėje lijo ir buvo šuniškai šalta, bet Lorenai tai nerūpėjo: po kiek daugiau nei dviejų valandų ji išskris į Niujorką. Ten, anot orų prognozių, sninga.

Lorena mylėjo Paryžių, bet Niujorką tiesiog dievino.

Niujorkas pulsavo energija, kokios nebuvo jokiam kitame mieste. Ir tas sunkiai nusakomas žavesys, būdingas tik Niujor-kui ir niujorkiečiams, visiškai nepanašioms į paryžiečius, Lore-nai atrodė nepaprastai savas: nors ir prancūzė, pirmuosius savo gyvenimo metus ji praleido Didžiajame obuolyje. Tačiau vieną dieną jos mama susidėjo daiktus ir nusprendė grįžti į Prancūzi-ją, toli nuo megapolio, Lorenos gimtojo miesto. Todėl kaskart

čia grįždama Lorena pajusdavo svaiginančią miesto magiją ir jausmą, kad grįžta namo.

Vilkėdama džinsais ir storu megztiniu, aplink kaklą apsivijusi pilką šaliką, ji skersai išilgai žingsniavo po butą. Pažvelgė į laikrodį: 16 val. 9 min. Tuoj privažiuos taksi. Artėdama prie balkono, ji žvelgia į vėjo talžomą Eifelio bokštą. Lauke siaučia audra, bet senukas atrodo abejingas gamtos jėgoms, išdidžiai stiebiasi tamsiame Paryžiaus danguje, tarsi nepaisydamas lekiančio laiko, lengvai išgyvenęs visas epochas, krizes ir audras.

Nusisukusi Lorena patikrina, ar vidinėje palto kišenėje turi pasą. Norėjo tik vieno: būti lėktuve ir leistis lepinama stiuardesių ir stiuardų. Išgers vieną arba dvi taures šampano, pasižiūrės filmą ar serialą, o tada, trijų tūkstančių kilometrų aukštyje virš Atlanto, užmigs įsisupusi į minkštutį užklotą, akis užsidengusi kauke, kurių verslo klasės klientams maloniai parūpina Prancūzijos oro linijos. Šią akimirką ji norėjo būti toli nuo čia, atsikratyti ją apėmusio nerimo ir liūdesio.

Nors trisdešimt penkerių Lorena Demarsan turi kuo džiaugtis. Ji sparčiai kyla karjeros laiptais, o kelionė anapus Atlanto reiškia naują jos nepriekaištingos biografijos etapą: komunikacijos agentūra DB & S steigia filialą Niujorke, Lorena tapo jos vadove. DB & S kaip Demarsan, Buržinas ir Salomé. Polis Buržinas ir Polis Anri Salomé – jos partneriai. Ji juos draugiškai vadino „savo dviem poliais“. Tokie jiedu ir buvo. Nuo pat pradžios. Net jei šiedu seni tėčio draugai, kur kas vyresni ir labiau patyrę nei ji, kartais su ja elgdavosi kaip su vaiku ir ją tai labai nervindavo.

Jie pasirinko Loreną vadovauti filialui Niujorke. Ji puikiai kalbėjo angliškai, išmanė vietos papročius, geriau nei bet kas kitas

pažinojo šį miestą ir jos gyventojus – gerai pagalvojus, ji ne ką mažiau niujorkietė nei paryžietė...

Lorena nuėjo į vieną iš vonios kambarių ir vaistų spintelėje susirado pastilę nuo gerklės skausmo. Visada tas pats: kai tik nutinka kas nors svarbaus, kūnas reaguoja. Paauglystėje, prieš pasimatymą ar egzaminą, vidinėje lūpos pusėje iškildavo spuogas. Be galo ilgu koridoriumi ji grįžo į miegamąjį. Bute buvo dvylika kambarių, šeši miegamieji, keturi vonios kambariai. Penkiolika tūkstančių eurų už kvadratinį metrą šiame prabangiam kvartale, viename brangiausių Paryžiuje, jei nebūtų jo paveldėjusi iš tėvo, niekada nebūtų pajėgusi užsidirbti tiek pinigų, kad apsigyventų šioje Paryžiaus septintojo rajono vietoje.

Ji gauna žinutę telefonu, kad taksi jau atvyko.

Pasilenkia prie lovos, paskutinį kartą pasigroži savo „Mac-Book“ kompiuterio ekranu. „Sargybinis“ – vienas Viktoro Čartoriskio paveikslų. Ne, ne vienas paveikslų. Geriausias jo paveikslas. Lenkų kilmės amerikiečių dailininko šedevras. Kaip tik šis paveikslas 1970-aisiais pradėjo antrąjį dailininko kūrybos etapą, dar vadinamą „metafiziniu realizmu“. Šis paveikslas padarė jį vienu ryškiausių dvidešimtojo amžiaus amerikiečių dailininkų šalia Poloko ir Varholo... Žmogaus kontūrus primenantis siluetas, nutapytas agresyviais juodais teptuko potėpiais pilkame fone, vos matomi žalios ir gelsvos potėpiai bei tiršti nepaprastos raudonos.

„Sargybinis“ – mėgstamiausias tėčio, taip pat ir Lorenos, paveikslas... Žiūrėjo į jį šimtus kartų. Gali būti, kad netrukus jis priklausys jai.

Jau ruošėsi užvertusi kompiuterį dėti jį į dėklą, kai kartu ir kompiuterio, ir telefono ekrane pasirodė žinutė. Lorena sustingo. *Siuntėjas nežinomas. Be pavadinimo...* Jos smegenys iškart atsiuntė

pavojaus signalą. Apėmė baimė. Staiga išdžiūvo burna. Lorena perskaitė žinutę:

Kad ir kur vyktum, Lorena,
nuo manęs nepasislėpsi.

Ji it suparalyžiuota spoksojo į ekraną.

Po akimirkos pasipurtė, išjungė kompiuterį ir užvėrė jį. Taip pat išjungė visas šviesas, vieną po kitos, tuščius kambarius užliejo žibintų šviesa. Per petį persimetusi kompiuterio krepšį, rankoje nešdama lagaminą, nuskubėjo prie durų, užrakino jas ir puolė prie lifto.

Sparčiai žengiančios šaligatviu, įsisupusios į šaliką ir palto apykaklę Lorenos veidą plaka šaltas lietus. Ji kerta šaligatvį ir skuba prie taksi automobilio, stovinčio ant Barbè d'Orvilio prospekto ir Emil Dešanel aveniu kampo – šukuosenos nelieka per kelias sekundes.

Nutekamieji grioveliai patvinę vandeniu, lietus plauna namų fasadus ir asfaltą. Lauke nė gyvos dvasios. Kvartalas atrodo taip, tarsi gyventojai būtų kažin kur pradingę. Tuštesnis būtų, jei mirtum pats.

Atsisėdusi ant užpakalinės juodo mersedeso sėdynės, Lorena suprato nevaldomai drebanti. Ji krito ant sėdynės, tarsi sprukdama nuo pavojaus, tikėdamasi, kad galbūt Niujorke ją paliks ramybėje. Būtų norėjusi išvykti visam laikui. Būtų norėjusi, kad svarbioji diena jau būtų išaušusi. Jau greitai. Kitą mėnesį. Ši kelionė tik pradžia, pasirengimas didžiajam šuoliui. Gal tada jis nebegalės gadinti jai gyvenimo – kai ji jau bus už šešių tūkstančių kilometrų.